

Wzór K

Miotacz płomieni wzór K

Powstaniec w mundurze warszawskiego tramwajarza z grupy szturmowej batalionu „Ruczaj” z miotaczem ognia wzór K przed akcją na „Małą PASTę”

Rys historyczny

W 1942 roku Komenda Główna Armii Krajowej powołała Szefostwo Produkcji Konspiracyjnej nadzorujące konspiracyjną (tajną) produkcję broni dla oddziałów Armii Krajowej (AK). Na jego polecenie rozpoczęto projektowanie, a następnie produkcję kilku rodzajów broni, w tym miotaczy ognia. Wśród kilku typów najpopularniejszy był tzw. wzór K. Miotacz przeznaczony dla pododdziałów saperskich i miał służyć do niszczenia pojazdów pancernych, zwalczania stanowisk piechoty i broni maszynowej. Obecnie dokładna liczba wyprodukowanych egzemplarzy jest trudna do oszacowania. Wiadomo na przykład, że w warsztacie prowadzonym przez Antoniego Więckowskiego, mieszczącego się przy ulicy Senatorskiej w Warszawie, wykonano do dnia wybuchu Powstania Warszawskiego niecałe 400 sztuk tej broni.

Autor – zdjęcia: Dawid Kalka

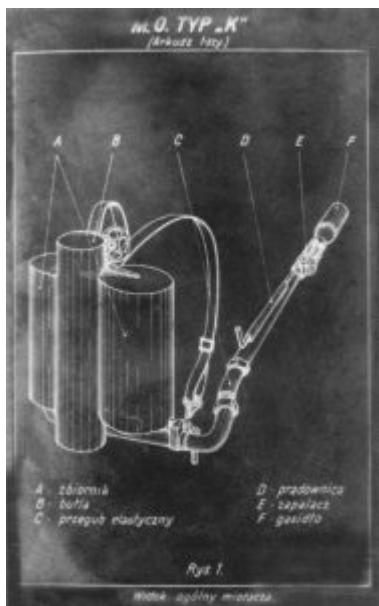
Warszawa, Muzeum Wojska Polskiego

Wiosną i latem 1944 roku oddziały niemieckie wykryły dużą liczbę tajnych składów broni i materiałów wybuchowych Armii Krajowej. Wśród utraconej broni znalazła się większość wyprodukowanych miotaczy ognia, w tym wzoru K.. Dlatego w momencie wybuchu Powstania Warszawskiego w rękach walczących żołnierzy Armii Krajowej było tylko 30 miotaczy płomieni, które były wykorzystywane na najbardziej zagrożonych odcinkach prowadzonej obrony. Najczęściej poszczególne sekcje działały pojedynczo, ale powstała także kompania miotaczy ognia, w składzie Zgrupowania „Leśnik”, dowodzonej przez pułkownika Jana Szypowskiego. Początkowo liczyła ona cztery sekcje, jednak wraz z dostawami kolejnych miotaczy, formowane były kolejne sekcje. Sekcje te brały udział w ciężkich walkach prowadzonych na Muranowie i Starym Mieście (tam szczególnie ciężkie walki toczono wewnątrz budynku Polskiej Wytwórni

Papierów Wartościowych).

Opis techniczny

Miotacz ognia wzór K składał się ze zbiornika cieczy zapalającej (były to dwie butle o wysokości 450 mm i średnicy 160 mm – puste ważyły one łącznie 8,5 kg, a po napełnieniu ich łącznie (w obu) 15 litrami cieczy zapalającej ich waga wynosiła 20 kg), butli ze sprężonym powietrzem (pojemność butli 6 litrów, wysokość 600 mm i średnica 120 mm, ciśnienie w zbiorniku cieczy zapalającej i butli ze sprężonym powietrzem – początkowe 25 atmosfer – końcowe 12 atmosfer, elastycznego gumowego węża łączącego zbiornik z prądownicą (długość 1140 mm), zaopatrzoną w rączkę z cięgnem pozwalającym kontrolować długość oddawanego „strzału”.

Jako urządzenie zapalające na głowice prądownicy nakładano zwilżony substancją palną opłot ze sznurka azbestowego lub konopnego na blaszanym koszu. Po zakończeniu pracy miotacza za gazidło służyła metalowa puszka.

Jako mieszanka zapalająca wykorzystywano mieszankę 75% ropy i 25% benzyny (przy niskiej temperaturze w warunkach zimowych udział benzyny zwiększano do 30-35%). Czas napełniania jednego zbiornika wynosił ok. 4 minut.

Miotacz płomieni był obsługiwany przez tylko jednego żołnierza, który lewą ręką trzymał trzon prądnicy, a prawą przesuwiał dźwignię zaworu głowicy prądnicy.

Miotacze ognia wchodziły w skład czteroosobowej sekcji, w składzie: dowódca, miotaczowy i dwóch „amunicyjnych” (każdy z „amunicyjnych” niósł na plecach zapasową butlę ze sprężonym powietrzem i 2 bańkami mieszanki zapalającej).

Powstańcy z batalionu „Kiliński” na barykadzie w okolicy PAST-y przy ulicy Zielnej 37/39 z miotaczem ognia wzór K

Dane taktyczno-techniczne

- Maksymalny zasięg miotania – do 25 m
- Maksymalna ilość oddanych strzałów – 30
- Masa miotacza z pełnymi zbiornikami mieszanki zapalającej – 25,6 kg

Bibliografia

1. <https://www.dws-xip.com/PW/bron/pw54.html>
2. https://pl.wikipedia.org/wiki/Miotacz_ognia_wz%C3%B3r_K